

Qui és profeta a casa seva?

La història. Salas, Argentina, ahir. Daniel Mantovani, premi Nobel de Literatura, és convidat a passar uns dies al seu poble natal, malgrat tot, accepta anar-hi, enfrontant-se amb el veïnat, així com amb els fantasmes del passat.

La pel·lícula. El tàndem Gastón Duprat/Mariano Cohn resulta terrible, explosiu. Són artificiers salvatges que dinamiten

convencions culturals apadrinades pels polítics. Allò de la presa de pel·lícula folklorica: concursos de pintura ràpida, la Pubilla de la Festa Major, i els pregoners populars. Només que en versió argentina. *El ciudadano ilustre* és una cruenta sàtira que apunta directe al moll de l'os de la vanitat de l'Escriptor Insigne (t'hagin donat el Nobel, el Planeta, o la Creu de Sant Jordi, tant és!). Amb la mala bava que els caracteritza, Duprat i Cohn aprofiten la insospitada, gairebé suïcida decisió de Daniel Mantovani per tornar a casa. El seu és un viacrucis interessat que s'ha imposat per recuperar la necessitat de tornar a escriure. Val a dir que la funció s'inicia amb la prepotent displicència d'un perdonavides des del seu casalot barceloní, ves per on!, que accepta atan-

sar-se al llogarret on va gaudir/patir les primeres impressions autàrquiques. I tot això al llarg d'un film que mai no sé'n fa. Escenaris, personatges i situacions dramàtiques busquen la rialleta o el rebuig agraït de la parròquia. I és que el deliri existencial del tal premi Nobel mai no juga net. Amb l'excusa d'un homenot vanitós, es passa factura a les necessitats vitals d'un col·lectiu deixat de la mà de Déu. Tan aviat les peripècies del Daniel en Terra de Desventures guanyen vida en rols secundaris, tot canvia. Estructurat en cinc capítols literaris, el film és tan fill de sa mare com la filla de l'ex-núvia que el sedueix a ell. I qui es salva? Sobre tot l'Óscar Martínez, immens actoràs.

'El ciudadano ilustre'

Directors:
Gastón Duprat i
Mariano Cohn.

Intèrprets:
Óscar Martínez,
Dady Brieva,
Andrea Frigerio,
Nora Navas.
**Argentina-
Espanya, 2016.
118'. Funatic
Lleida.**

El tema. Ningú no és profeta a casa seva. T'has d'haver mort!

La imatge. Daniel Mantovani amagant-se rere la taula quan li llencen ous.

La frase. *La mejor política cultural es no tener ninguna soste el premio Nobel.* Deixar que els polítics dissenyin les línies mestres de la Cultura, és tant com que la comprin i la grapegin.

La recomanació. Interessats en el cinema argentí de to sarcàstic amb ganes d'incordiar la cosa cultural dominant.